

အေးချမ်းမှု၊ လေးနက်မှု၊ မဖြစ်စေနိုင်ဘူး။ စိတ်ကို တကယ်လွတ်လပ်မှု
မပေးနိုင်ဘူး။ တကယ့်သတ္တိ၊ တကယ့်အင်းအားကိုလည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ
သိတယ်လို့ ပြောလို့မှ မရပဲကိုး။ လူသားတစ်ယောက်ဟာ လူ့ဘဝကို
ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို ငါ သိတယ်လို့
ပြောနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရဖို့ လိုအပ်တယ်။

စိတ်ကို သိဖို့ ဝိအရေးကြီးလာပြီ

ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့အရာက ကိုယ့်ဘဝကို

စုစည်းပေးတယ်၊ ကိုယ့်အင်အားတွေကို စုစည်းပေးလိုက်တယ်။

အခုခေတ်လူတွေဟာ အရင်ခေတ်လူတွေလောက် မသက်သာဘူး။
အရင်ခေတ်လူတွေထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ပိုပြီးတော့ အခက်အခဲများတယ်။
ဒါကြောင့် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဖို့၊ ကြည့်ဖို့၊ တကယ်သိအောင်ကြိုးစားဖို့
ပိုပြီးတော့ လိုအပ်လာပြီ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ အဲဒါပိုကောင်းတယ်လို့
ပြောလို့ရတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းကနေခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ခရစ်ယန် ရှိတယ်၊ ဟိန္ဒူ
ရှိတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရှိတယ်၊ ဂျူးလည်း ရှိတယ်။ တခြားတခြား
ဘာသာဝင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ရောနှောနေတာကိုး၊ စာပေတွေလည်း
အမျိုးမျိုးဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် တော်တော် စိတ်ရှုပ်ကုန်တယ်။ အဲဒါ
တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို ရှုပ်သွားတဲ့
အခါမှာမှ တကယ့်အမှန်တရားက ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လာတယ်။ သိအောင်
လုပ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုပြီးတော့ ရအောင် ရှာခဲ့ရတာပဲ။ တကယ်သိလာတဲ့
အခါကျတော့ ဘာမှမသိပဲ အေးအေးနေခဲ့တုန်းကထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုပြီး
ကျေနပ်မှုရတယ်။

အမှန်ကိုသိမှပဲ ကျေနပ်မှုအစစ်အမှန်ကို ရတယ်။ ဘာမှမသိပဲ ပျော်နေရုံနဲ့
ကျေနပ်မှု အစစ်အမှန်ကို မရနိုင်ဘူး။ ကျေနပ်နေတာနဲ့ ပျော်နေတာနဲ့ဟာ

တော်တော် ကွာတယ်နော်။

အမှန်ကို သိရလို့ ကျေနပ်နေတဲ့ခံစားမှုဟာ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုလည်း ရှိနေတယ်။ ခိုင်မာရင့်ကျက်မှုလည်း ရှိနေတယ်။ ပျော်တာက တည်ငြိမ်မှု မရှိဘူး။ ခိုင်မာမှု ရင့်ကျက်မှု မရှိဘူး။ ပျော်နေတဲ့သူဟာ အဆင်မပြေတာနဲ့ တွေ့ရင် ချက်ချင်း စိတ်ညစ်သွားနိုင်တယ်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ခိုင်မာ ရင့်ကျက်တဲ့စိတ် ရှိတဲ့သူက အဆင်မပြေတာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ခံနိုင်ရည်ပိုရှိတယ်။ အမှန်ကိုသိတဲ့သူဟာ လွတ်လပ်မှုလည်း ရှိတယ်။

အခုခေတ်လူတွေမှာ တာဝန်ပိုကြီးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ တကယ်သိအောင် လုပ်ဖို့ရာ ပိုပြီးတော့ ကြိုးစားရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အင်အားက အရင်တုန်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ရတယ်။ မိဘဆီက ရတယ်။ ဟို တောထဲတောင်ထဲမှာ နေတဲ့သူတွေဆိုရင် တရွာလုံးဟာ အမှန်တော့ one organism လို့ သဘောထား မှိုးနဲ့ နေရတာ။ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ် အယူအဆနဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို သိပ်ပြီးတော့ ဦးစားမပေးပဲနဲ့ သူများလုပ်သလို လိုက်လုပ်ရတယ်။ သူများအပေါ်မှာ မှီပြီးမှရတဲ့ အင်အားမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အုပ်စုကနေရတဲ့ အင်အားပေါ့။ အခုခေတ်လူတွေက အုပ်စုကနေရတဲ့ အင်အားကို ရဖို့ ခဲယဉ်းသွားပြီး ဘယ်အုပ်စုထဲမှာမှ မပါတော့တဲ့သူတွေ တော်တော်များများ တွေ့ရတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရဲရဲရင့်ရင့် တွေးတတ်တဲ့သူဟာ အုပ်စုထဲကိုဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။

တချို့လည်း အုပ်စုနဲ့နေတဲ့သူတွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု၊ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုခု၊ အယူအဆ အတွေးအခေါ် အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခုခုထဲမှာ ပါတဲ့လူတွေလည်း ရှိသလို၊ လူများစုကတော့ ဘယ်အုပ်စုထဲမှာမှ မပါဘူး။ သူ့စိတ်ကိုသူ တကယ်ကြည့်တဲ့အခါ ဒီဘက်အုပ်စုနဲ့လည်း သူနဲ့ မကိုက်ဘူး။ ဟိုဘက်အုပ်စုနဲ့လည်း သူ့စိတ်နဲ့ မကိုက်ဘူး။ ဘယ်အုပ်စုထဲကိုမှ ဝင်လို့မရဘူး။ ဝင်မယ်ဆိုရင်တောင်မှ အပေါ်ယံဟန်ပြပဲ ဝင်လို့ရတယ်။ တကယ် စိတ်မပါဘူး။

အုပ်စုတစ်ခုထဲ ဝင်ထားပြီးတော့ အပေါ်ယံဟန်ပြလောက် လုပ်နေရုံနဲ့လည်း စိတ်ရဲ့ကျေနပ်မှုကို မရဘူး။ မရတော့ အခုခေတ်လူတွေဟာ သူ့ရဲ့သတ္တိ သူ့ရဲ့အင်အားကို ဘယ်ကရအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတော့ (စဉ်းစားစမ်းပါ)။ သူ့အတွင်းကပဲ ရအောင် လုပ်ရမယ်၊ အပြင်ကနေ မရနိုင်တော့ဘူး။

ရှေးခေတ်ကလူတွေဟာ အားကိုးစရာ မှီခိုစရာ သတ္တိကို အပြင်ကနေ ရကြတာ များတယ်။ တချို့ ရှေးခေတ်ကလူတွေ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီခိုမှုမရှိပဲ ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို နေသွားကြတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ အုပ်စုနောက်ကို လိုက်မသွားပဲနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားခဲ့တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်နော်။

အခုခေတ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားဖို့ ပိုတောင် အရေးကြီးလာပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့အင်အား၊ ကိုယ့်ရဲ့သတ္တိ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပြတ်သားမှုဟာ၊ ကိုယ့်အတွင်းကပဲ လာမှ ရတော့တယ်။ ဒါကြောင့် အခုခေတ်လူတွေဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိဖို့ ပိုပြီးတော့ အရေးကြီးလာပြီ။ ဒါကို မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် တကယ်မသိရင် ကိုယ့်ခံယူချက်၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒ၊ ကိုယ့်ပါရမီ၊ ကိုယ့်အထံမီဖ၊ ကိုယ့်ဝါသနာ အဲဒါတွေကို တကယ်မသိလို့ရှိရင် ယောင်လည်လည်နဲ့ မရေရာတဲ့ဘဝမှာပဲ နေသွားရင်းကနေ အဓိပ္ပာယ်မရှိပဲနဲ့ သေသွားမှာပဲ။ သေသည်ထိအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ် နေသွားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသက် ၈၀ နေရနေရ ၉၀ နေရနေရ၊ မရေရာတဲ့ဘဝမှာ သေသည်ထိအောင် နေသွားရမှာပဲ။ ကိုယ့်အသိဉာဏ်က မရေရာရင် ကိုယ့်ဘဝလည်း မရေရာဘူး။

ဒါကြောင့် မရေရာမှုတွေ အင်မတန်များနေတဲ့ခေတ်မှာ ကိုယ့်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား တန်ဖိုးထားနိုင်တဲ့ value ဆိုတာ ရှိရမယ်။ တန်ဖိုးထားမှု တစ်ခုခု ရှိရမယ်။ ခေတ်တွေ ဘယ်လို ပြောင်းသွား ပြောင်းသွား ငါ့ရဲ့ တန်ဖိုးထားမှုကတော့ မပြောင်းတော့ဘူး။ ငါ ဒါကို တန်ဖိုးထားတယ်။ နောက်ဘဝထိအောင် တန်ဖိုးထားမယ် ဆိုတာမျိုး ရှိကို ရှိမှ ဖြစ်မယ်။

ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့အရာက ကိုယ့်ဘဝကို စုစည်းပေးတယ်။ ကိုယ့်အင်အား တွေကို စုစည်းပေးလိုက်တယ်။ ဥပမာ - နေရောင်ခြည်မှာ မှန်ဘီလူးတစ်ခုကို ထားကြည့်မယ်ဆိုရင် အဲဒီမှန်ဘီလူးက နေရောင်ခြည်ကို စုပေးလိုက်တယ်နော်။ တစ်နေရာထဲမှာ အလင်းရောင်တွေ လာစတဲ့ အတွက်ကြောင့် သူ့ရဲ့အစွမ်းသတ္တိဟာ ပိုပြီးတော့ ထက်မြက်လာတယ်။ အဲသလိုပဲ တစ်ခုခုကို ကိုယ်က ပြတ်ပြတ်သားသား ရည်မှန်းချက် ထားလိုက်ပြီဆိုရင် - အဲဒီရည်မှန်းချက်က ကိုယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အား